

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2014)0126

Zwalczanie przemocy wobec kobiet

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2014 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet (2013/2004(INL))

(2017/C 285/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 23, 24 i 25,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE ⁽¹⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie położenia kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie kampanii „Powiedz NIE przemocy wobec kobiet” ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie 57. sesji Komisji ds. Statusu Kobiet ONZ: likwidacja wszelkich form przemocy wobec kobiet i dziewcząt i zapobieganie wszelkim jej formom ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 października 2007 r. w sprawie zabójstw kobiet (kobietobójstwa) w Ameryce Środkowej i Meksyku oraz roli Unii Europejskiej w zwalczaniu tego zjawiska ⁽⁷⁾,
- uwzględniając strategię Komisji na rzecz równouprawnienia kobiet i mężczyzn na lata 2010–2015, która została przedstawiona w dniu 21 września 2010 r.,
- uwzględniając opracowany przez Komisję Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego (COM(2010)0171),

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 52.

⁽²⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 87.

⁽³⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 131.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 53.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 26.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0045.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 227 E z 4.9.2008, s. 140.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- uwzględniając program „Prawa i obywatelstwo” na okres 2014–2020;
- uwzględniając konkluzje Rady EPSCO z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującą decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno- Społecznego z dnia 18 września 2012 r. w sprawie zwalczania przemocy domowej wobec kobiet ⁽²⁾,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz zwalczania wszelkich form ich dyskryminacji,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska),
- uwzględniając art. 11 ust. 1 lit. d) Konwencji w sprawie eliminacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjętej rezolucją nr 34/180 Zgromadzenia Ogólnego ONZ w dniu 18 grudnia 1979 r.,
- uwzględniając postanowienia instrumentów prawnych ONZ dotyczących praw człowieka, a w szczególności praw kobiet, takich jak karta ONZ, Powszechna deklaracja praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencja w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji, Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz fakultatywny protokół do niej, jak również Konwencja w sprawie zakazu tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania, Konwencja dotycząca statusu uchodźców z 1951 r. i zasada non-refoulement, Konwencja ONZ o prawach osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając inne instrumenty ONZ dotyczące przemocy wobec kobiet, takie jak deklaracja wiedeńska i program działań z dnia 25 czerwca 1993 r. przyjęty na Światowej Konferencji Praw Człowieka (A/CONF. 157/23) oraz Deklaracja Zgromadzenia Ogólnego ONZ o likwidacji przemocy wobec kobiet z dnia 20 grudnia 1993 r. (A/RES/48/104),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 12 grudnia 1997 r. zatytułowaną „Środki przeciwdziałania przestępczości i środki prawa karnego mające na celu eliminację przemocy wobec kobiet” (A/RES/52/86), rezolucję z dnia 18 grudnia 2002 r. zatytułowaną „Prace nad eliminacją przestępstw przeciw kobietom popełnianych w imię honoru” (A/RES/57/179) oraz rezolucję z dnia 22 grudnia 2003 r. zatytułowaną „Eliminacja przemocy domowej wobec kobiet” (A/RES/58/147), a także rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 5 marca 2013 r. zatytułowaną „Zwiększenie globalnych wysiłków na rzecz zaprzestania praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych” (A/RES/67/146),
- uwzględniając sprawozdania specjalnych sprawozdawców Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka dotyczące przemocy wobec kobiet oraz zalecenie ogólne nr 19 przyjęte przez Komisję ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (XI sesja, 1992 r.),
- uwzględniając deklarację pekińską i platformę działań przyjęte na IV Światowej Konferencji na temat Kobiet dnia 15 września 1995 r., a także swoje rezolucje: z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie skutków przyjęcia platformy działania z Pekinu ⁽³⁾, z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie wniosków z IV Światowej Konferencji na temat Kobiet – Platforma działania (Pekin + 10) ⁽⁴⁾, a także z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie Pekinu + 15 – Platformy działania ONZ na rzecz równości płci ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 351 z 15.11.2012, s. 21.

⁽³⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, s. 258.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, s. 247.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 11.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 19 grudnia 2006 r. zatytułowaną „Zintensyfikowanie wysiłków w celu wyeliminowania wszelkich form przemocy wobec kobiet” (A/RES/61/143) oraz rezolucje nr 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
  - uwzględniając konkluzje z 57. sesji Komisji ds. Statusu Kobiet ONZ dotyczące likwidacji wszelkich form przemocy wobec kobiet i dziewcząt i zapobieganiu wszelkim jej formom,
  - uwzględniając raport Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Przemocy wobec Kobiet, Rashidy Manjoo z dnia 16 maja 2012 r.,
  - uwzględniając art. 5 przyjętego w Madrycie międzynarodowego planu działania w sprawie starzenia się,
  - uwzględniając ocenę kosztów braku działań na szczeblu europejskim ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 42 i 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0075/2014),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą 2012/29/UE ⁽²⁾ ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw, przemoc na tle płciowym określana jest jako przemoc, która jest skierowana przeciwko osobie ze względu na jej płeć, tożsamość płciową lub ekspresję płciową lub której ofiarami stają się w przeważającej mierze osoby danej płci; mając na uwadze, że może ona powodować krzywdę o charakterze fizycznym, seksualnym, emocjonalnym lub psychologicznym lub szkodę o charakterze ekonomicznym, jest rozumiana jako forma dyskryminacji oraz pogwałcenie podstawowych wolności ofiary oraz obejmuje przemoc w bliskich związkach, przemoc seksualną (w tym gwałt, napaść na tle seksualnym i molestowanie seksualne), handel ludźmi i niewolnictwo oraz różne formy krzywdzących praktyk, takich jak przymusowe małżeństwa, okaleczanie żeńskich narządów płciowych i tak zwane przestępstwa popełniane „w imię honoru”;
- B. mając na uwadze, że przemoc na tle płciowym jest zjawiskiem dotyczącym ofiar i sprawców niezależnie od wieku, wykształcenia, poziomu dochodów czy statusu społecznego i związanym z nierównym podziałem władzy między kobietami a mężczyznami w naszym społeczeństwie, które to zjawisko należy zwalczać na jak najwcześniejszym etapie w celu zmiany postaw;
- C. mając na uwadze, że coraz częstsze są formy przemocy wobec kobiet ze strony mężów, partnerów lub byłych mężów czy byłych partnerów, mając na uwadze, że w niektórych krajach liczba ofiar wyraźnie wzrosła, a dotyczące je konsekwencje pokazują tendencję do przyjmowania coraz poważniejszych rozmiarów, aż po śmierć, zaś statystyki pokazują, że wzrasta liczba zabitych kobiet na tle ogółu zabójstw;
- D. mając na uwadze, że w niektórych państwach dane statystyczne wykazały, że chociaż liczba całkowita zabójstw nie wzrosła, wzrosła jednak liczba zabitych kobiet na tle ogółu zabójstw, co potwierdza nasilenie się przemocy wobec kobiet;
- E. mając na uwadze, że sytuacje skrajnej biedy zwiększają ryzyko uciekania się do przemocy oraz do innych form wykorzystywania, co utrudnia pełne uczestnictwo kobiet we wszystkich obszarach życia oraz osiągnięcie sytuacji równości płci;
- F. mając na uwadze, że poprawa niezależności ekonomiczno-społecznej kobiet oraz ich uczestnictwa w życiu gospodarczym i społecznym umożliwi zmniejszenie ich narażenia na przemoc na tle płciowym;
- G. mając na uwadze, że ostatnio pojawiły się nowe formy dyskryminacji i przemocy w związku z coraz częstszym korzystaniem z internetowych sieci społecznościowych, takie jak praktyki uwodzenia nakierowane zwłaszcza na nastolatki;
- H. mając na uwadze, że seksistowskie postawy wśród młodszego pokolenia odnoszące się do roli płci są trwałe; młode kobiety, które są ofiarami przemocy nadal są obwiniane oraz stygmatyzowane przez swoich rówieśników oraz pozostałą część społeczeństwa;

⁽¹⁾ PE 504.467.

⁽²⁾ Dyrektywa 2012/29/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57).

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- I. mając na uwadze, że przemoc to traumatyczne doświadczenie dla każdego mężczyzny, kobiety lub dziecka, jednak przemoc na tle płciowym częściej stosowana jest przez mężczyzn wobec kobiet i dziewcząt i zarówno odzwierciedla, jak i umacnia nierówności pomiędzy mężczyznami i kobietami, a także narusza zdrowie, godność, bezpieczeństwo i autonomię jej ofiar;
- J. mając na uwadze, że należy mieć na uwadze dzieci, które były świadkami przemocy wobec bliskich krewnych, i otoczyć je niezbędną opieką psychologiczną i społeczną, a ponadto mając na uwadze, że dzieci, które stały się świadkami przemocy, są w dużym stopniu narażone na problemy emocjonalne i relacyjne;
- K. mając na uwadze, że kobiety będące ofiarami przemocy na tle płciowym oraz ich dzieci często wymagają szczególnego wsparcia i szczególnej ochrony ze względu na występujące w przypadku takiej przemocy wysokie ryzyko wtórnej oraz ponownej wiktymizacji, zastraszania i odwetu;
- L. mając na uwadze, że kobiety i dzieci doświadczające przemocy potrzebują specjalistycznych schronisk, w których zaoferowano by im właściwą opiekę zdrowotną, pomoc prawną oraz porady psychologiczne i możliwość odbywania terapii; schroniska powinny otrzymywać wystarczające środki finansowe od państw członkowskich;
- M. mając na uwadze, że przemoc mężczyzn wobec kobiet zmienia miejsce kobiet w społeczeństwie oraz ma wpływ na ich samostanowienie: ich zdrowie, dostęp do zatrudnienia i oświaty, udział w działalności społecznej i kulturalnej, niezależność ekonomiczną, udział w życiu publicznym i politycznym oraz w podejmowaniu decyzji, a także stosunki z mężczyznami i szacunek dla własnej osoby;
- N. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet może spowodować głębokie urazy fizyczne oraz psychiczne, zrujnować ogólny stan zdrowia kobiet i dziewcząt, w tym ich zdrowie reprodukcyjne i seksualne, a w niektórych przypadkach prowadzić do śmierci, zwanej również kobietobójstwem;
- O. mając na uwadze, że edukacja i szkolenie od bardzo młodego wieku są potrzebne do zwalczania przemocy wobec kobiet oraz przemocy na tle płciowym w ogóle, ponieważ rozwijają u młodych ludzi umiejętności potrzebne do traktowania swoich partnerów z szacunkiem niezależnie od ich płci oraz świadomość zasad równości;
- P. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet przyjmuje coraz bardziej nieakceptowalne formy, m.in. włączanie kobiet w działalność grup organizujących handel kobietami w celach wykorzystywania seksualnego;
- Q. mając na uwadze, że w badaniach nad przemocą wobec kobiet szacuje się, że 1/5 do 1/4 wszystkich kobiet w Europie przynajmniej raz w ciągu dorosłego życia doświadczyła aktów przemocy fizycznej, a ponad 1/10 doświadczyła przemocy seksualnej z użyciem siły⁽¹⁾;
- R. mając na uwadze, że zgodnie z oceną kosztów braku działań na szczeblu europejskim w 2011 r. roczny koszt, jaki Unia Europejska poniosła z uwagi na przemoc na tle płciowym wobec kobiet szacuje się na 228 mld EUR (tj. 1,8 % unijnego PKB), z czego 45 mld EUR rocznie wyniósł koszt w zakresie służb pomocy społecznej i służb państwowych, a 24 mld EUR to koszt związany z utratą potencjału gospodarczego;
- S. mając na uwadze, że Agencja Praw Podstawowych przedstawiła w marcu 2013 r. część wstępnych wyników swoich europejskich badań dotyczących przemocy wobec kobiet, pokazujących między innymi, że: cztery na pięć kobiet będących ofiarami bardzo poważnych przypadków użycia przemocy ze strony osób niebędących ich partnerami nie zwróciło się do żadnych służb, takich jak służba zdrowia, opieka społeczna lub służby pomocy ofiarom; kobiety, które szukały pomocy najczęściej zwracały się do służb medycznych, co podkreśla potrzebę zadbania, aby pracownicy służby zdrowia umieli się właściwie zająć potrzebami ofiar przemocy; dwie na pięć kobiet nie miało świadomości praw lub inicjatyw politycznych chroniących je w sytuacjach przemocy domowej, a połowa z nich nie posiadała wiedzy w zakresie jakichkolwiek prewencyjnych uregulowań prawnych lub inicjatyw;
- T. mając na uwadze, że w strategii na rzecz równości kobiet i mężczyzn na lata 2010–2015 Komisja podkreśliła, że przemoc na tle płciowym jest jednym z najważniejszych problemów do rozwiązania na drodze do osiągnięcia rzeczywistej równości płci;

⁽¹⁾ Grupa zadaniowa Rady Europy ds. zwalczania przemocy wobec kobiet, w tym przemocy domowej (EG-TFV), „Raport końcowy z przeprowadzonych działań”, wrzesień 2008 r.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- U. mając na uwadze, że ramy prawne określone w Traktacie z Lizbony dają nowe możliwości zacieśniania współpracy dotyczącej polityki sprawiedliwości w sprawach karnych na szczeblu Unii Europejskiej, przyznając instytucjom i państwom członkowskim prawo do współpracy na solidnych podstawach, tworząc wspólną kulturę prawną Unii w zakresie walki ze wszelkimi rodzajami przemocy i dyskryminacji wobec kobiet, z uwzględnieniem krajowych systemów i tradycji prawnych bez ich zastępowania;
- V. mając na uwadze, że zwiększanie świadomości oraz mobilizacji, przy pomocy mediów oraz mediów społecznościowych, jest ważnym elementem skutecznej strategii prewencyjnej;
- W. mając na uwadze, że eliminacja przemocy wobec kobiet możliwa jest nie dzięki pojedynczemu działaniu, ale dzięki szeregowi działań o charakterze infrastrukturalnym, prawnym, sądowym, wykonawczym, kulturowym, oświatowym, społecznym, zdrowotnym oraz wszelkich innych działań związanych z usługami, które mogą w znacznym stopniu zwiększyć wiedzę o problemie i ograniczyć tę przemoc i jej konsekwencje;
- X. mając na uwadze sześć nierozdzielnych celów leżących u podłoża wszelkich działań mających na celu przeciwdziałanie przemocy wobec kobiet to: polityka, zapobieganie, ochrona, ściganie, zabezpieczenie i partnerstwo;
- Y. mając na uwadze, że istotne jest przyspieszenie działań przeciwko branży, która postrzega młode dziewczęta i kobiety jako obiekty seksualne;
- Z. mając na uwadze, że kobiety w Unii Europejskiej nie są w równym stopniu chronione przed przemocą ze strony mężczyzn ze względu na rozbieżną politykę i przepisy w państwach członkowskich, m.in. definicje przestępstw i zakres uregulowań prawnych, przez co są narażone na taką przemoc;
- AA. mając na uwadze, że z uwagi na czynniki takie jak rasa, pochodzenie etniczne, wyznawana religia lub przekonania, stan zdrowia, stan cywilny, warunki mieszkaniowe, status migracyjny, wiek, stopień niepełnosprawności, pochodzenie społeczne, orientacja seksualna oraz tożsamość płciowa kobiety mogą mieć specjalne potrzeby i być bardziej narażone na wielorakie rodzaje dyskryminacji;
- AB. mając na uwadze, iż kobiety często nie zgłaszają aktów przemocy na tle płciowym, jakich się wobec nich dopuszczono, z rozmaitych i złożonych przyczyn natury psychologicznej, finansowej, społecznej i kulturowej, a czasami z powodu braku zaufania do możliwości podjęcia działań przez policję, wymiar sprawiedliwości lub służby pomocy społecznej oraz służby medyczne, które przyniosłyby im konkretną pomoc; mając na uwadze, że w niektórych przypadkach organy te uznają taki rodzaj przemocy za sprawę rodzinną, a więc i przez rodzinę rozwiązywaną;
- AC. mając na uwadze, że pierwszoplanowe miejsce w tej debacie musi zajmować polityka w zakresie zdrowia reprodukcyjnego;
- AD. mając na uwadze, że w celu zrozumienia faktycznego zasięgu zjawiska przemocy wobec kobiet w Unii i jego konsekwencji, a zatem w celu opracowywania skutecznych strategii polityki, niezbędne jest gromadzenie segregowanych, jakościowych i ilościowych, obejmujących wszystkie aspekty problemu, porównywalnych i regularnie aktualizowanych danych;
- AE. mając na uwadze, że odrzucenie przez Parlament Europejski w dniu 12 grudnia 2012 r. wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiej statystyki zagrożenia przestępczością⁽¹⁾ rodzi potrzebę ponownego wystosowania nowego wniosku dotyczącego przepisów unijnych ustanawiających spójny system gromadzenia danych statystycznych dotyczących przemocy wobec kobiet w państwach członkowskich, a także mając na uwadze, że w swoich konkluzjach z grudnia 2012 r. Rada wezwała do usprawnienia, zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym, gromadzenia i rozpowszechniania porównywalnych, wiarygodnych i regularnie aktualizowanych danych dotyczących form przemocy wobec kobiet;
- AF. mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych jest międzynarodowo uznawane za naruszenie praw człowieka, będąc formą tortur stosowanych wobec dziewcząt i kobiet, a także odzwierciedla głęboko zakorzoną nierówność między płciami; mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych stanowi skrajną formę dyskryminacji kobiet, prawie zawsze dokonywane jest u nieletnich i stanowi naruszenie praw dzieci;
- AG. mając na uwadze, iż prostytutkę można uważać za formę przemocy wobec kobiet ze względu na jej wpływ na zdrowie fizyczne i psychiczne, zwłaszcza w przypadku przymusowej prostytutki i handlu kobietami dla prostytutki;
- AH. mając na uwadze, że zabójstwa popełniane „w imię honoru” są niebezpiecznym trendem stale wzrastającym w granicach Unii Europejskiej, który dotyczy głównie młodych dziewcząt;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0494.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- AI. mając na uwadze, że nadużycia wobec osób starszych są międzynarodowo uznawane za naruszenie praw człowieka należnych starszym kobietom oraz mając na uwadze potrzebę zapobiegania nadużyciom wobec osób starszych i ich zwalczania we wszystkich krajach UE;
- AJ. mając na uwadze, że przyjmując wytyczne UE w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz zwalczania wszelkich form ich dyskryminacji, jak również konkretny rozdział dotyczący ochrony kobiet przed przemocą na tle płciowym, znajdujący się w strategicznych ramach oraz w planie działań UE, dotyczących praw człowieka zaznaczają wyraźną wolę UE, by traktować temat praw kobiet jako jeden z priorytetów i podjąć długoterminowe działania w tym zakresie; mając na uwadze, że w zakresie strategii politycznych dotyczących praw człowieka spójność wymiaru wewnętrznego i zewnętrznego może czasami stwarzać rozbieżności między retoryką a postępowaniem;
- AK. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniami Amnesty International okaleczanie żeńskich narządów płciowych dotyka setek tysięcy kobiet i dziewcząt w Europie, przy czym podaje się powszechnie liczbę 500 000 ofiar; mając na uwadze, że rozbieżności między przepisami w państwach członkowskich prowadzą do zjawiska tak zwanej transgranicznej „turystyki okaleczania żeńskich narządów płciowych” w UE;
- AL. mając na uwadze, że istnieje ciągła potrzeba współpracy UE z państwami trzecimi w celu zwalczania brutalnych praktyk okaleczania żeńskich narządów płciowych; mając na uwadze, że te państwa członkowskie oraz państwa trzecie, których uregulowania prawne uznają okaleczanie żeńskich narządów płciowych za niezgodne z prawem, muszą działać zgodnie z tymi uregulowaniami;
1. zwraca się do Komisji o przedłożenie do końca 2014 r., na podstawie art. 84 TFUE, wniosku dotyczącego aktu prawnego w sprawie środków na rzecz promowania i wspierania działań państw członkowskich w obszarze zapobiegania przemocy wobec kobiet i dziewcząt (VAWG), w oparciu o szczegółowe zalecenia zawarte w załączniku;
  2. wzywa Komisję do przedstawienia poprawionego wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie europejskiej statystyki, który ukierunkowany byłby na przestępstwa z użyciem przemocy i w którym uwzględniono by spójny system gromadzenia danych statystycznych dotyczących przemocy na tle płciowym w państwach członkowskich;
  3. zwraca się do Rady o uruchomienie klauzuli pomostowej przez przyjęcie jednomyślnej decyzji określającej przemoc wobec kobiet i dziewcząt (oraz inne formy przemocy na tle płciowym) jako dziedzinę przestępczości wymienioną w art. 83 ust. 1 TFUE;
  4. wzywa Komisję do promowania ratyfikacji przez państwa członkowskie konwencji stambulskiej w sprawie przemocy wobec kobiet i rozpoczęcia procedury przystąpienia UE do tej konwencji, po uprzednim dokonaniu oceny skutków z tą procedurą związanych oraz wynikającej z przystąpienia wartości dodanej;
  5. zwraca się do Komisji o przedstawienie ogólnounijnej strategii i planu działania w zakresie zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt, jak przewidziano w 2010 r. w planie działania wdrażającym program sztokholmski, w celu zapewnienia konkretnej i skutecznej ochrony integralności kobiet, ich równości (art. 2 TUE) i dobrobytu (art. 3 ust. 1 TUE) w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, ze zwróceniem szczególnej uwagi na skierowane do kobiet środki zapobiegania poprzez zaznajomienie ich z przysługującymi im prawami oraz na uwrażliwienie również mężczyzn, a także chłopców od najmłodszych lat, w zakresie poszanowania nietykalności cielesnej i psychologicznej kobiet, na odpowiednie szkolenia dla służb policyjnych i służb wymiaru sprawiedliwości przy uwzględnieniu specyfiki przemocy na tle płciowym, a także na zachęcanie państw członkowskich do brania pod uwagę towarzyszenia ofiarom w celu określenia perspektyw życiowych danej osoby i odzyskania przez nią zaufania, aby nie znalazła się ponownie w sytuacji narażenia lub zależności; uważa, że w strategii tej należy zwrócić szczególną uwagę na grupy wrażliwe – osoby starsze, niepełnosprawne, imigrantów oraz LGBT (gejów, lesbijki, osoby biseksualne i transpłciowe) – oraz że strategia ta powinna także uwzględniać środki umożliwiające wspieranie dzieci, które były świadkami przemocy, a także uznawać je za ofiary;
  6. wzywa Komisję do promowania współpracy między państwami członkowskimi a kobiecymi organizacjami pozarządowymi i innymi organizacjami, mającej na celu przygotowanie i wprowadzenie w życie skutecznej strategii likwidującej przemoc wobec kobiet;
  7. zachęca Komisję, aby poczyniła pierwsze kroki w kierunku ustanowienia europejskiego obserwatorium ds. przemocy wobec kobiet i dziewcząt, korzystając z istniejących struktur instytucjonalnych (Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn) i pod zarządem koordynatora ds. przemocy wobec kobiet i dziewcząt;
  8. wzywa Komisję, aby w celu zwiększenia świadomości wśród obywateli oraz wszystkich polityków o tym szeroko występującym problemie, który dotyczy wszystkich państw członkowskich, ustanowiła w ciągu najbliższych trzech lat europejski rok działania na rzecz zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt, żeby przedstawić jednoznaczny plan działania, który położy kres przemocy wobec kobiet;

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

9. wzywa państwa członkowskie do zwalczania zabójstw popełnianych „w imię honoru” poprzez edukację oraz tworzenie schronisk dla potencjalnych ofiar, oraz do organizowania kampanii dotyczących ekstremalnych form łamania praw człowieka i ilości zgonów spowodowanych zabójstwami popełnianymi „w imię honoru”;
  10. wzywa państwa członkowskie oraz zainteresowane strony, aby w drodze współpracy z Komisją przyczyniały się do rozpowszechniania informacji na temat programów Unii Europejskiej oraz oferowanych przez nie możliwości finansowania w ramach zwalczania przemocy wobec kobiet;
  11. stwierdza, iż zalecenia te są zgodne z prawami podstawowymi i zasadami pomocniczości i proporcjonalności;
  12. uznaje, że skutki finansowe wymaganego wniosku powinny zostać pokryte z budżetu unijnego, Dział III (zapewniając pełną komplementarność z istniejącą pozycją w budżecie wiążącą się z przedmiotem wniosku);
  13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz szczegółowych zaleceń zawartych w załączniku Komisji i Radzie oraz parlamentom i rządóm państw członkowskich, Radzie Europy oraz Europejskiemu Instytutowi ds. Równości Kobiet i Mężczyzn.
-

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:**SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WYMAGANEGO WNIOSKU****Zalecenie nr 1 dotyczące celu i zakresu rozporządzenia, które ma zostać przyjęte**

Celem przedmiotowego rozporządzenia powinno być ustanowienie środków na rzecz promowania i wspierania działań państw członkowskich w obszarze zapobiegania przemocy na tle płciowym.

Przemoc na tle płciowym należy uważać (jak wskazano już w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującej decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW) za przemoc, która jest skierowana przeciwko osobie ze względu na jej płeć, tożsamość płciową lub ekspresję płciową lub której ofiarami stają się w przeważającej mierze osoby danej płci. Może ona powodować krzywdę o charakterze fizycznym, seksualnym, emocjonalnym lub psychologicznym lub szkodę o charakterze ekonomicznym i może obejmować przemoc w bliskich związkach, przemoc seksualną (w tym gwałt, napaść na tle seksualnym i molestowanie seksualne), handel ludźmi i niewolnictwo oraz różne formy krzywdzących praktyk, takich jak przymusowe małżeństwa, okaleczanie żeńskich narządów płciowych i tak zwane przestępstwa popełniane „w imię honoru”.

Zalecenie nr 2 dotyczące środków zapobiegania przemocy i jej zwalczania

Państwa członkowskie powinny stworzyć szereg środków na rzecz zapobiegania przemocy na tle płciowym wobec kobiet i dziewcząt. Powinny zatem:

- opracowywać, wdrażać i poddawać corocznej ocenie kompleksowe strategie i programy, w tym programy edukacji publicznej i szkolenia dla nauczycieli i osób zajmujących się zawodowo branżą wypoczynkową, mające na celu usunięcie przeszkód, które uniemożliwiają kobietom i dziewczętom czerpanie korzyści ze swoich pełnych praw i wolności bez doświadczania przemocy oraz głęboką zmianę nastawienia społeczeństw;
- przeprowadzić odpowiednie badania w zakresie przemocy na tle płciowym, w tym przyczyn i motywów przemocy, a także zbierać i analizować dane, jednocześnie podejmując wysiłki na rzecz ujednoczenia kryteriów odnotowywania przemocy na tle płciowym, tak aby zebrane dane były porównywalne;
- organizować szkolenia dla urzędników i profesjonalistów, którzy prawdopodobnie będą stykać się z przypadkami przemocy na tle płciowym – w tym organów ścigania, opieki społecznej, opieki dla małoletnich (ofiary lub świadków przemocy), służby zdrowia i personelu pogotowia – w celu wykrywania i określania takich przypadków oraz właściwego zajmowania się nimi, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb i praw ofiar;
- wymieniać wiedzę fachową, doświadczenie, informacje i najlepsze praktyki za pośrednictwem Europejskiej Sieci Zapobiegania Przemocy (ESZP);
- stworzyć kampanie na rzecz zwiększania świadomości, w tym kampanie skierowane w szczególności do mężczyzn, w stosownych przypadkach konsultując się z organizacjami pozarządowymi, mediami i innymi zainteresowanymi stronami;
- stworzyć bezpłatne krajowe telefony zaufania – jeżeli jeszcze takie nie istnieją – i wspierać istniejące obsługiwane przez wyspecjalizowany personel;
- zapewnić dostępność specjalistycznych schronisk (zaprojektowanych na potrzeby pomocy w pierwszym kontakcie oraz jako bezpieczna i upodmiotowująca przestrzeń dla kobiet), oferujących miejsce dla przynajmniej jednej kobiety na 10 000 mieszkańców oraz zapewnić im infrastrukturę i odpowiednio przeszkolony personel.
- zapewnić wsparcie kobiecym organizacjom pozarządowym i społeczeństwu obywatelskiemu podejmującym działania na rzecz zapobiegania przemocy na tle płciowym wobec kobiet i dziewcząt.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

Zalecenie nr 3 dotyczące krajowych sprawozdawców lub równoważnych mechanizmów

W terminie jednego roku od wejścia przedmiotowego rozporządzenia w życie państwa członkowskie powinny podjąć działania na rzecz ustanowienia krajowych sprawozdawców lub równoważnych mechanizmów. Zadania takich mechanizmów powinny obejmować przeprowadzanie oceny tendencji w zakresie przemocy na tle płciowym, ocenę rezultatów działań podjętych na rzecz zwalczania takiej przemocy na szczeblu krajowym i lokalnym, gromadzenie statystyk i składanie corocznych sprawozdań w Komisji i właściwych komisjach Parlamentu Europejskiego.

Zalecenie nr 4 dotyczące koordynacji unijnej strategii na rzecz zwalczania przemocy wobec kobiet

Aby przyczynić się do skoordynowanej i skonsolidowanej unijnej strategii na rzecz zwalczania przemocy na tle płciowym, państwa członkowskie powinny przekazać Komisji informacje, o których mowa w zaleceniu nr 3.

Zalecenie nr 5 dotyczące sprawozdawczości

Do dnia 31 grudnia każdego roku, rozpoczynając w roku następującym po wejściu w życie przedmiotowego rozporządzenia, Komisja składa w Parlamencie Europejskim i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę stopnia, w jakim państwa członkowskie przedsięwzięły środki na podstawie przedmiotowego rozporządzenia.

W sprawozdaniu zostanie zawarty wykaz przedsięwziętych środków oraz zostaną podkreślone dobre praktyki.

Zalecenie nr 6 dotyczące utworzenia forum społeczeństwa obywatelskiego

Komisja prowadzi ścisły dialog z właściwymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz właściwymi organami prowadzącymi działalność w dziedzinie walki z przemocą na tle płciowym na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym, europejskim lub międzynarodowym oraz ustanawia w tym celu forum społeczeństwa obywatelskiego.

Forum to będzie miejscem wymiany informacji i ośrodkiem gromadzenia wiedzy. Zapewnia ono ścisły dialog między instytucjami Unii a odpowiednimi zainteresowanymi stronami.

Zgodnie z pierwszym akapitem forum jest otwarte dla właściwych zainteresowanych stron i spotyka się przynajmniej raz w roku.

Zalecenie nr 7 dotyczące wsparcia finansowego

W przedmiotowym rozporządzeniu należy określić źródło wsparcia finansowego w ramach budżetu unijnego (Sekcja III) na cele działań wymienionych w zaleceniu nr 3.
